

Universitat de Lleida

**LAUDATIO D'ANTONI TOLMOS A LA CERIMÒNIA D'INVESTIDURA DE
MARIA DEL MAR BONET COM A DOCTORA HONORIS CAUSA PER LA
UdL**

28 d'octubre de 2009

Magnífic Senyor Rector,

Excel.lentíssimes i il.lustríssimes autoritats,

Membres del claustre Universitari,

Professorat i al.lumnat d'aquesta Universitat,

Distingit Públic,

Ens trobem avui en un dels actes acadèmics de més gran vivesa i entusiasme per a tota la comunitat universitària: Distingir públicament a una figura latent de l'actualitat artística i social del nostre país atorgant-li el més alt rang acadèmic.

Així mateix la Universitat de Lleida s'honora d'incloure-la dins el seu claustre de professors i professores engrandint-se encara més de sabiesa, i sens dubte en aquest cas, d'emoció i afecte.

La persona qui us parla pren la tasca que li ha estat encomanada amb tota la humilitat, sentiment i prudència necessàries per garantir un discurs a l'alçada de la institució a la que representa i com no al immens bagatge artístic de la nostra Doctoranda.

Era finals dels anys 70 quan un petit nen lleidatà amb tradició musical a la seva família va sentir per primer cop la cançó "L'àguila negra", segurament en una cassette o vinil de l'època. Aquella vegada, com altres al llarg de la seva vida, va sentir la necessitat de saber quina era aquella veu, quina era

aquella cançó, de qui eren aquells arranjaments, fins al punt de pensar, no sé si en veu alta, “jo de gran vull fer això”.

Aquella càlida veu era la que anys més tart s’anomenaria la veu de la mediterrània. La M^a del Mar Bonet omple amb la seva immensa sonoritat cada un dels racons de l’aigüa del nostre mar. En paraules seves va afirmar que li agradaria fondre’s amb el mar, desig que per tots està complert des de ja fa força temps. I som nosaltres, qui ens fonem en l’aigua salada del mar mediterrani gràcies a la seva veu que s’alça amb la força de les ones que acaronen les més càlides platges.

Ja des de molt petita, la M^a del Mar, va mostrar un profund interès per tot allò relacionat amb el món de l’art, tan en l’àmbit musical com en el de les belles arts i el teatre, doncs a més d’iniciar-se en els estudis musicals també ho va fer en l’art de la ceràmica i a la vegada va participar com actriu en diferents espectacles dramàtics com l’obra “Vent de Garbí i una mica de por” de Mª Aurèlia Campany, a la que seguiria l’obra “La nau” de J. Mª Benet i Jornet.

Encara molt joveneta va començar a cantar amb els setze jutges i no trigaria en publicar el seu primer disc de llarga durada amb un recull de temes populars de Mallorca i Menorca incloent-hi a més cançons de la seva autoria. Ja era ferm doncs el seu compromís per la terra, la llengua i la tradició dels Països catalans.

Calien cançons d’ara, deia en Lluís Serrahima en l’article publicat en la revista Germinabit l’any 1959, considerat d’altra banda el manifest fundacional de la Nova Cançó. Eren moments difícils on la cultura catalana era ofegada a diari pel règim franquista i on tot un col·lectiu artístic amb ganes de fer-se sentir, trobava en la música, en les cançons, un vehicle idoni per seguir cridant al vent una identitat com a país que resistia les més cruels censurens.

Els cantautors de la Nova Cançó es van xopar en un primer moment de la tradició francesa a l’hora d’escriure les seves lletres i melodies. A França, deia Serrahima en el seu article, de tot se’n feia una cançó, i demanava als artistes nostrats que agafessin la guitarra i fessin vibrar les seves cordes al servei d’aquelles bullents idees.

Va ser així com van sorgir les primeres cançons, les d’aquí, com “A la vora de la nit” de Josep Mª Espinàs, “Algú recull” de la Remei Margarit, “Polítics de saló” d’Enric Barbat, “L’arbre sec” de la Maria del Carme Girau i com no, “Què volen aquesta gent”, amb la intensa música i la sentida veu de la M^a del Mar Bonet.

Va estar envoltada ja en les primeres etapes de la seva carrera d’il·lustres personalitats del món artístic com Joan Miró, Georges Moustaki, Ovidi Montllor, Lluís Llach, Joan Manel Serrat, Mikis Theodorakis, Milton Nascimento i un llarg etc...

Compta amb més de cent quaranta referències discogràfiques tan en treballs en solitari com en edicions compartides amb d'altres artistes com “Cançons de Menorca”, “El nadal no té 20 anys”, l'emblemàtic “Què volen aquesta gent?”, “Nocturna”, “Junts”, “L'àguila negra”, “Jardí tancat”, “Sempre”, “Anells d'aigua”, “Àngel solar”, “Salmaia”, “El cor del temps”, i ja més darrerament títols com “La lluna d'en Joan”, “Maren”, “Terra secreta”, o l'arxipremiat “Raixa”.

Tanmateix al llarg de la seva carrera artística ha rebut un seguit de distincions com el “Premi Fotogramas de Plata”, “Premi de l'Académie Charles Cross” al millor disc estranger publicat a França, “La Creu de Sant Jordi”, “Premi Nacional de Música”, atorgat per la Generalitat de Catalunya, “Premi Arts Magna” de la Casa Catalana de Mallorca, “Premi al millor treball discogràfic” per Salmaia, atorgat per la revista L'Espectacle, “Medalla de la Ciutat de l'Ajuntament de Palma de Mallorca”, “Premi Ramon Llull del Govern de les Illes Balears. D'altra banda, el treball discogràfic “Raixa” ha obtingut diferents guardons com el “Premi de la Música al Millor Àlbum de Folk Tradicional”, “Premi de la Música al Millor Àlbum Català de l'Any” concedits ambdós per la SGAE, “Premi Enderrock de la crítica al millor Àlbum Folk Noves Músiques” i també ha rebut per aquest disc el “Guardó Altaveu 2002”. Altres distincions són el “Premi Tenco” a la ciutat italiana de San Remo, “Medalla d'Or de Mallorca” i “Premi de Música Ciutat de Barcelona” per el treball Amic, Amat, “Medalla d'Or de la Ciutat de Barcelona”, “Medalla d'Or del Parlament de Catalunya als Setze Jutges”, “Premi Maria Carta de Sardenya” i, avui ja ho podem dir, “Doctora Honoris Causa per la Universitat de Lleida”.

Tots aquests reconeixements no fan més que confirmar que la nostra Doctoranda ha sabut al llarg del temps lluitar i defensar amb la seva veu uns valors i uns principis, però a més aconseguir-ho fer incrementant el seu potencial artístic que l'ha convertit en un nom de referència tant per les seves idees com pel seu talent damunt d'un escenari. En definitiva, una trajectòria que la M^a del Mar ha escampat per tota la geografia mundial.

Així doncs, considerats i exposats tots aquests fets, Magnífic i Excelentíssim Sr. Rector, digníssimes autoritats i membres del claustre, sol·licito amb tota la consideració, que s'atorgui i confereixi a l'Excma. Sra. M^a del Mar Bonet el suprem grau de Doctora Honoris causa per la Universitat de Lleida.